

РЕШЕНИЕ

№ 41521

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав, в
публично заседание на 19.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7300** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалбата на Б. Г. В. чрез пълномощник адв. Д. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-3365/27.06.2025 г., издадена от главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“, с която на основание чл. 107, ал. 1 във връзка с чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ и чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвтП са приложени следните принудителни административни мерки: 1) по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗАвтП – временно спиране от движение лек автомобил марка С. Ц 3 П., рег. [рег.номер на МПС] от категория М1, собственост на Б. Г. В., до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и 2) по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвтП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство № [ЕИК] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година. Навеждат се твърдения за нищожност, алтернативно за незаконосъобразност на оспорения акт, поради нарушение на материалния и процесуалния закон. Изтъква се наличие на несъответствие в посочената дата, като и, че описаното в оспорената заповед не отговаря на действителното положение. Претендира се отмяна на оспорения акт.

Ответникът – Главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ – С. в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“ не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168

АПК приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 349994/9.10.2024г., издаден от инспектор при ОО „АА“, С. е установено, че на 26.06.2025 г., в [населено място], пл. Предгаров до часовник на Централна ЖП гара, Б. В., като водач на лек автомобил С. ЦЗ П. с рег. [рег.номер на МПС] , извършва обществен нерегламентиран превоз (срещу заплащане) на един пътник по маршрут [улица]до Централна ЖП гара С. на заплатена стойност от 7.10 лв.

Въз основа на така констатираното нарушение, административният орган е приел, че са налице правни основания за прилагане на принудителната административна мярка по чл. 106а, ал. 1, т. 1, б. „б“ от ЗАвП - временно спиране от движение на лек автомобил марка С. ЦЗ П. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Б. Г. В., до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и 2) по чл. 106а, ал. 1, т. 4, б. „б“ от ЗАвП – временно отнемане на свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК]- до отстраняване на нарушението, но за не повече от една година и е издал обжалвана в настоящото производство Заповед за прилагане на ПАМ.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена при надлежно упражнено право на оспорване от лице с правен интерес /адресат на акта/.

Противно на твърдението на оспорващия, оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган въз основа на надлежно оправомощаване със заповед № РД-01-67/29.02.2024г. т. I.5 на изпълнителния директор на ИА „Автомобилна администрация“ /л. 31/, с която на основание чл. 107, ал 1 от ЗАвП са делегирани правомощия за прилагане на принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а от ЗАвП на главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“.

Оспореният акт е издаден и в предвидената в чл. 107, ал. 1 от ЗАвП писмена форма и със съдържание, съответно на нормативните изисквания (чл. 59 от АПК), като съдържа, както фактическите, така и правните основания за прилагане на ПАМ. Налице е изрично препращане към АУАН № 34994 от 26.06.2024г., съставен в присъствието на нарушителя и връчен му, както и към събраните писмени сведения. Съгласно Тълкувателно решение (ТР) №16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд (ОСГК на ВС) не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират неговата отмяна. Органът е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая съгласно чл. 35 от АПК. Не са налице и съществени противоречия между изложените в процесната заповед факти и обстоятелства, тези, обективирани в АУАН и събраните в хода на производството сведения, вкл. и сведенията на оспорващия. По сведения на В. А. П., която като служител на НАП е участвала в планирано съвместно мероприятие със СДВР и ИААА, след като е поръчала /заявила/ чрез приложението „TUDA“ услугата „превоз на пътник“ на екрана се е визуализирало МПС С. „СЗ Р.“ с рег. [рег.номер на МПС] , водач Б., както и стойността на услугата - 7.10 лв. Превозът е заявен по маршрут от ул. Баница до Централна ЖП гара. Сумата е платена на Б. Г. В..

Доколкото по делото не се оспорва обстоятелството, че МПС-то не е обозначено с

опознавателни знаци за извършване на таксиметров превоз срещу заплащане и автомобилът не е включен към удостоверение за регистрация за извършване таксиметров превоз на пътници, спорният момент между страните е дали се касае за извършване на таксиметров превоз и дали между водача на автомобила и пътниците е било договорено заплащане на цената на превоза.

За да бъде разрешен правилно възникналият правен спор е необходимо на първо място да бъдат съпоставени две понятия с основополагащо значение - "обществен превоз" и "превоз за собствена сметка". Легална дефиниция на понятието "обществен превоз" се съдържа в § 1 т.1 от ДР на ЗАвП и представлява превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане или икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Превозът на пътници е услуга с търговска цел, която се извършва срещу заплащане и се различава от "превоз на пътници за собствена сметка" по смисъла на § 1, т. 4 „б“ от ДР на ЗАвП, който от своя страна представлява превоз на пътници без заплащане с нетърговска или нестопанска цел, предназначен единствено за собствена дейност или произтичащ от собствена дейност, извършван със собствени или наети без водач пътни превозни средства, управлявани от водачи, назначени по трудов договор с лицето, за чиято сметка се извършва превозът, когато този превоз не е основна дейност за него. Като константно в съдебната практика е прието, че анализът на § 1, т. 1 и т. 2, във връзка с т. 4, б. "б. " от ДР на ЗАвП налага извод, че основната предпоставка, по която се различава "обществения превоз" от "превоз за собствена сметка" е възмездният характер на дейността. Когато се извършва без заплащане, с нетърговска или нестопанска цел, превозът на пътници е такъв за собствена сметка.

В случая приложението „TUDA“, чрез което е поръчан превоза е определило цена на услугата 7,10 лв. При използване от служителят на НАП В. П. на приложението, за да поръча превоза се е осъществила уговорка между водача и пътника за извършване на плащане на превозната услуга. Плащането се е осъществило чрез приемане на сумата. Наличието на уговорка за извършване на плащане на превозната услуга е достатъчно да се приеме, че осъщественият превоз покрива обективните признаци на „обществен превоз по см на § 1, т. 1 от ДР на ЗАвП“ /в този смисъл решение № 11714/29.11.2023 г., постановено по адм. дело № 6866/2023 г., VII отд. на ВАС/.

Събраните в хода на производството доказателствата безспорно установяват наличието на предпоставките за налагане на ПАМ. Последната не се явява санкция за извършено нарушение. Наложена ПАМ в случая има за цел да препятства възможността за бъдещо извършване на нерегламентиран превоз, какъвто се установява несъмнено от приложените в административната преписка писмени доказателства, както относно извършвания обществен превоз на пътници по смисъла на § 1, т. 1 и т. 2 от ДР на ЗАвП, така и липсата на изискуемите лиценз или регистрация /не е включено в списък към удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници/.

Неоснователни са доводите на пълномощника на оспорващия за наличието на противоречие между фактическите установявания и действителното положение. Сведенията на пътника в автомобила са събрани по реда на чл. 91, ал. 3, т. 12 от ЗАвП. Става въпрос за специфична процедура по извършване на проверка, при която сведенията се събират от присъстващите при извършването й лица. Тази процедура е различна от общата процедура по издаване на административен акт, предвидена в гл. V, раздел I от АПК, при която се събират сведения от неучастващи в производството лица и ЗАвП не препраща към нея.

На следващо място, съдът намира, че не е нарушен принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК. Това е така, тъй като в съответствие именно с този принцип в закона е предвиден краен 12-месечен срок, респ. една година, с настъпването на който, независимо от

отстраняване на нарушението, се прекратява неблагоприятното въздействие върху адресата, за да се гарантира, че същият няма да бъде засегнат в по-голяма от необходимото степен. Законодателят именно в съответствие с принципа на съразмерност по чл. 6, ал. 2 от АПК и с оглед превантивния и преустановителен характер на ПАМ е предвидил краен срок на действие на мярката при неотстраняването на нарушението, в т.ч и при нежеланието на жалбоподателя да се снабди с удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници. Преследваната от законодателя превантивна цел се отразява и на начина, по който е определен срока на действие на процесната ПАМ. В съответствие с принципа за съразмерност, е предвиден краен 12-месечен срок, респ. една година с настъпването на който, независимо от отстраняване на нарушението, се прекратява неблагоприятното въздействие върху адресата, за да се гарантира, че същият няма да бъде засегнат в по-голяма от необходимото степен.

Изложеното води до извод, че при проявлението на юридическите факти, съдържащи се в хипотезата на визираната разпоредба, органът е длъжен да приложи предвидената в диспозицията ПАМ, и то за посочения срок. Вярно е, че същият е относително определен, но това съвсем не е равнозначно на неопределеност, изискваща допълнително конкретизиране. Една от целите на закона е да се осигури безопасност на автомобилните превози, но това трябва да става със законосъобразни средства (в този смисъл Решение № 7663 от 25.06.2021 г. по адм. д. № 5911/2021 г., VII отделение на ВАС, Решение № 6454 от 28.05.2021 г. по адм. д. № 13522/2020 г., VII отделение на ВАС, Решение № 7662 от 25.06.2021 г. по адм. д. № 4579/2021 г., VII отделение на ВАС).

По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна, а обжалването следва да бъде отхвърлено.

С оглед на изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК от АПК Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Г. В. чрез пълномощник адв. Д. против заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-3365/27.06.2025 г., издадена от главен инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. в Главна дирекция „Автомобилна инспекция“.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: